Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

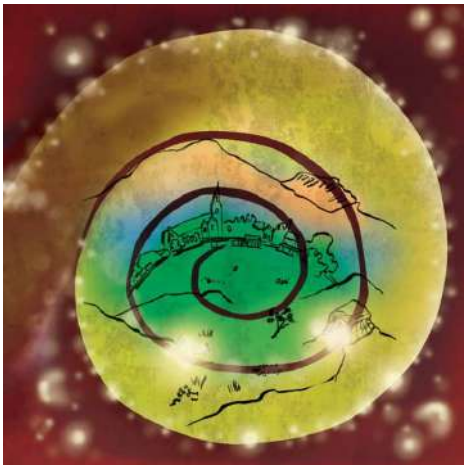
Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Magische Wereld van Mevrouw Helen

Ontmoet mijn vriendinnetje Helen. Ze werd geboren in een klein Karoo-dorpje genaamd Nieu Bethesda. In dit dorpje gebeurde niet veel. Maar ze creëerde hier een hele wereld. Ze maakte zelfs mij. En ze noemde haar huis naar mij. Het heette 'Het Uilenhuis'.

De meeste van Helen's negen broers en zussen waren al volwassen en weg tegen de tijd dat zij geboren werd. Maar ze had nog haar zussen Annie en Alida. Helen had niet veel vrienden in het dorp, maar dat maakte haar niet uit. Vanaf het begin deed Helen dingen anders dan de meeste mensen.

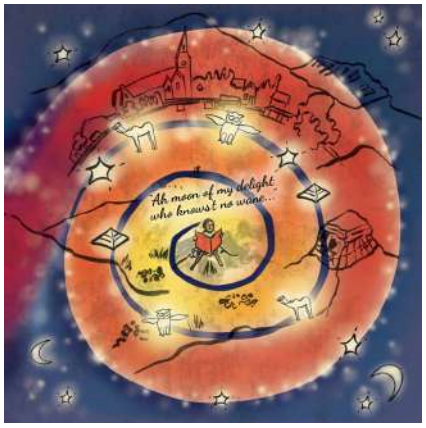

Nadat haar zussen het huis verlieten, woonde Helen alleen met haar ouders. Ze hield van haar moeder, maar ze haatte haar vader. Iedereen was het erover eens dat hij een zeer vreemde man was. Haar oudere zus Alida reisde de hele wereld rond. Op een

dag stuurde ze Helen een ansichtkaart vanuit Egypte. In haar gedachten zag Helen prinsen en piramides en kamelen in het zand.

Naarmate ze ouder werd, las Helen meer verhalen over verre plaatsen. Ze hield vooral van gedichten uit Perzië in het Midden-Oosten. Ze droomde ervan om op een dag de oceaan te bezoeken. Ze hield een schelp op haar nachtkastje en stelde zich voor dat ze het geluid van golven hierin kon horen. Maar natuurlijk waren uilen altijd haar favoriete dingen van allemaal!

Helen hield zo veel van boeken en verhalen dat ze besloot om lerares te worden. Ze was er ook erg goed in. Maar toen ontmoette ze Johannes Pienaar. Hij was ook een leraar, en een schrijver en acteur. Hij overtuigde haar om met hem weg te lopen.

Helen en Johannes trouwden. Ze reisden naar veel verschillende steden, gaven les en voerden toneelstukken op. Helen dacht dat ze misschien een gezin zou stichten zoals haar zussen hadden gedaan. Maar dat was niet het geval. Zij en haar man waren altijd ruzie aan het maken.

Toen Helen's moeder erg ziek werd, besloot ze dat het tijd was om terug naar huis te gaan.

Helen was niet gelukkig. Haar moeder was zo ziek, en haar vader was zo chagrijnig. Ze hield zich op de achtergrond. Mensen vonden haar vreemd.
De nacht dat haar moeder stierf, hield Helen de hele nacht een kaars brandend naast haar bed. Met de hulp van dat kleine licht voelde Helen zich niet zo bang voor het donker. En weet je, wij uilen waren er ook. We hielden een oogje in het zeil, roepend hoe-hoe!

Helen besloot dat ze helderheid in haar leven wilde. Ze begon met het veranderen van de ruimte om haar heen. Ze had helpers nodig. Drie mannen uit het dorp, Jonas Adams, Piet van der Merwe en Koos Malgas, maakten de dingen die ze zich voorstelde van draad en cement. Ze vulde haar achtertuin met interessante wezens. Er waren sfinxen en kamelen, zeemeerminnen en katten. En heel, heel veel uilen! Ze noemde het haar kamelenhof. Op de omheining maakte ze een draadbord. Er stond op geschreven: 'Dit is mijn wereld'.

Tijdens de dag maakte Helen sculpturen. 's Nachts oefende ze met het vangen van licht. Ze verzamelde glazen en spiegels, kaarsen en lampen. Alles wat kon schitteren. Ze zette lantaarns in elke kamer. Spiegels vingen en weerkaatsten het licht. Ze bedekte de muren met glinsterend glas zodat ze ook konden schitteren.
Nadat Helen's vader stierf, had ze het huis voor zichzelf. Elke nacht sliep ze in een andere kamer. Ze koos altijd de kamer met het beste uitzicht op de maan en de sterren.

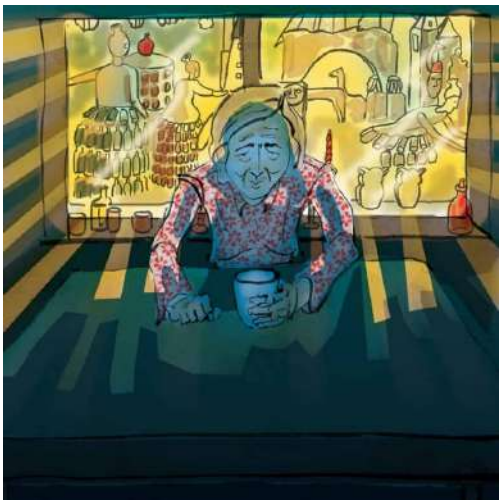

De mensen van Nieu Bethesda liepen langs Helen's tuin en verwonderden zich over de wezens erin.
She put lanterns in every room. Mirrors caught and reflected the light. She covered the walls in glittering glass so that they could shine too.
Sommige kinderen uit het dorp brachten haar glazen flessen voor haar sculpturen en noemden haar 'Juffrouw Helen'. Ze bedankte hen altijd met snoepjes. Anderen waren niet zo vriendelijk. Ze scholden haar uit en gooiden stenen op haar dak.

Juffrouw Helen gaf al haar geld uit aan glas en cement. Ze leefde van brood en zwarte thee. In haar dagboek schreef ze: "In mijn eenzaamheid ben ik gelukkig."

De tuin groeide en groeide, totdat er nauwelijks nog ruimte was voor meer wezens. Juffrouw Helen was nu moe. Haar handen waren stijf en pijnlijk. Haar ogen gingen blind van het werken met kleine stukjes glas. Ze was niet bang om alleen te zijn. Maar ze was nog steeds bang voor het donker. En haar wereld werd steeds donkerder. Ze wist dat ze binnenkort niets meer zou kunnen zien.

Maar toen ze haar ogen voor de laatste keer sloot, zag Juffrouw Helen geen duisternis. Ze zag de zon en de maan en de sterren. Ze zag wijze mannen en zeemeerminnen, kamelen en katten, acrobaten en uilen met grote, bruine, glinsterende glazen ogen. En wij staan hier nog steeds vandaag, precies zoals ze ons heeft achtergelaten, in de tuin die ze maakte, kijkend naar het oosten.

